

приближило. Въ тоя сѣщи день азъ поведохъ момцитѣ и заведохъ ги на Срѣдна гора. Изъ село Крива круша дойде при насъ Генчо Осюглу и донесе ни хлѣбъ, вино и пастърма. Тия нѣща ни бѣха изпроводени отъ И. Х., изъ село Ени-Захара. Съ Генча дойде и М. Това ме зачуди твърде много, и азъ попитахъ М. — каква нужда го е изпроводила при нази. М. погледа насамъ-нататъкъ, чегато се боеше да го не чуе нѣкой и проговори:

— Нашитѣ ме изпроводиха до тебе. . . Въ селото ни е дошелъ онзи поганецъ, Дели-Мехмедъ, който е обѣрналъ всичко нагоре съ крака. Дружината му е съставена отъ осемъ души читаци. . . Нашитѣ селяни те молятъ да дойдешъ съ момчетата и да ни отървешъ отъ турското зло.

— А защо вашитѣ селяни не повдигнатъ по една суровица и да имъ изтрошатъ главитѣ? — попитахъ азъ.

М. почеса врата си и подсмъркна нѣколко пѣти.

— Хайде, идете си и чакайте ни довечера! — казахъ азъ.

Вечеръта азъ отидохъ въ селото и обиколихъ кѣщата на гореказания поганецъ. Бѣше месечина. Азъ и Коста влѣзохме въ двора. Единъ изъ поганцитѣ бѣше излѣзълъ вѣнъ, но ние не поискахме да го удариме, защото нашето намѣрение бѣше да изчистиме всичката дружина. За неговото нещастие, поганецътъ ни видѣ и побѣгна назадъ въ кѣщата. Трѣбваше да се работи. Моятъ куршумъ го погоди срѣдъ гърба, и той си удари главата о вратата. Другитѣ турци се затвориха въ кѣщата, и ние бѣхме принудени да ги оставиме. Трѣбваше да ви забележа и това, че тия турци се бѣха